

Irena Eichlerówna

Odeszła jedna z największych polskich aktorek dramatycznych. Absolwentka Szkoły Dramatycznej przy Konserwatorium Warszawskim, zadebiutowała w Wilnie w 1929 roku rolą w sztuce Kisielewskiego „W sieci”. Rola może nie największa, ale od razu wielki triumf młodej artystki zdradzającej niepospolity talent i wielką indywidualność. Występowała w wielu teatrach Polski; miała wielbicieli swego talentu i kunsztu w Wilnie, Lwowie, po wojnie w Łodzi, Krakowie i Warszawie.

W historii polskiego teatru zapisała się niezapomnianymi kreacjami odwarzając role kobiece w „Salome”, „Operze za 3 grosze”, „Matce Courage”, „Profesji Pani Warren”, „Lekkomyślnej siostrze”, „Skizie”, „Niemcach”. Trudno wymienić wszystkie. Była niezrównaną tragiczką, dlatego ci, którzy widzieli Irenę Eichlerównę w „Fedrze” Racine'a, „Agamemnonie” Ajschylosa, „Marii Stuart” Schillera czy „Cydzie” Corneille'a lub „Brytanikusie” — nigdy nie zapomną jej gry. Umiała też odnaleźć się w nieco lżejszym repertuarze grając w „Panu Jowialskim”, „Pigmalionie” czy w „Zabawie w koty”.

Przez lata związana z Teatrem Współczesnym od 1955 roku do końca była Pierwszą Damą Sceny w Teatrze Narodowym. Pracowała z najwybitniejszymi polskimi aktorami i twórcami teatru — Zelwerowiczem, Osterwą, Horzycą, Axerem. Koledzy podziwiali ją zawsze za tytaniczną pracę i niespotykaną już dziś wśród młodych, miłość do sztuki.

(A-Z)

Irena Eichlerówna.

CAF — Januszewski

Irena Eichlerówna i Juliusz Osterwa w „Wielkiej miłości” w Teatrze Narodowym w Warszawie w 1937 r.

CAF — archiwum